

JÓ ÖLELKEZNI AZ ÉGGEL.

Az ablak lett szeretőm s az ég;
végigcsókolom őket két szememmel
s mondom:
milyen egyszerű
s mégis mily csodálatos, szent az egész.
Reggel: elmondom neki, hogy szeretem,
aztán újra, újra, végigcsókolom,
s este ha csillag (mintha szeme volna)
belémtekint —!
Ó drága szerető,
egyetlen, igaz, örök s végtelen,
bánatok tudója, hallgató, csodás . . .
(s ki mondja nekem, hogy nem szeret?)
Ó csak hallgat, én meg ölelem
s mint szerelmes asszony, ölelésből kibontakozó —
úgy tűnik el éjjel, míg alszom
az ég . . .

(Kassa.)

ARADY ZSOLT.

IGY SÓHAJT A LÉLEK.

Csönd. Hang sincs. Kopog az őr.
Éjjel. Titokzatos hangokat szór a levegő.
Junius.
Talán az orgonák remegnek,
tán két szerelmes szó suhant a sűrű fák alatt?
Talán valaki csókolt
és azt hitte kifordult a föld és új a világ —?
S csak szól, üzen, remeg a levegő.
Nagy folyam, reszkető áramok lobogó vivője.
Érzem:
ma minden kis virág szive áldozik,
ma száz szerelmes szó suhant amerre élnek
ma minden csókok tűz-szekéren száguldnak keresztül . . .
Fáj . . .
Ki tudja lesz-e csókom, fehér, mi volt,
Kár . . .
érezni mindent, mert dörög a vér
s kizárva lenni reszkető folyamból . . .
Miért . . .
Tán sok volt a csókom
s nincsen Csipkerózsza, akit ébreszthettek? . . .
Csönd. Hang sincs. Kopog az őr.
Lélegzünk, álmodunk és kinn a nagy folyam,
Junius éjjel,
Nélkülünk.

(Kassa.)

ARADY ZSOLT.